

Юлія МАНОЙЛЕНКО (НОВОСЕЛЦЬКА)

(м. Полтава)

Поетка, філологиня, членкиня Національної спілки письменників України, авторка восьми збірок віршів.

Народилася 28 березня 1979 р. в с. Ждани Лубенського району Полтавської області. Закінчила ветеринарний відділ Хомуцького ветзоотехнікуму й філологічний факультет Полтавського державного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, із 2007-го по лютий 2020 р. була науковим співробітником Лубенського краєзнавчого музею імені Г. Я. Стеллецького, нині працює в Полтавській обласній бібліотеці для юнацтва імені Олесья Гончара.

* * *

Моя крилата Музо, не зникай,
Я знаю, що війна, що сумно й страшно.
Бо волі пісня горда і дзвінка,
Її не спинять кулі й лютий зашморг.
Шибки дрижать від вибухів. Біда.
І гинуть діти, і земля ридає,
І пре кацапська навісна орда,
Та Україну Бог оберігає.
Здвигнулось небо, пекло впало вниз,
Міста маленькі, мов маленькі свічі.
Вже матерям не стане скоро сліз,
Напився крові карлик-чоловічок.
Воскреснуть квіти. Перемоги дань –
Веселка над Михайлівським собором.
Пішли сини в шалений бою тан,
Щоб кремль упав й розверзлось Чорне море.

* * *

Варвара з чашею в руках,
Свята Варвара.
У серці німо бродить щем,
Звучать хорали.
Від бід нас, Діво, захисти,

До перемоги
Хреста допоможи нести,
Здолавши стогін.
Бо рвуться жили, клякне твердь,
Війна, розруха,
На кожнім кроці виє смерть...
Воскреснуть духом
І за тобою йти з мечем,
Відбувши тризну.
Бо під ребром давно пече
Й кровить дідизна.

* * *

Тиша святої ріки.
Господи, дай Україні
Тишу, понищ ворогів,
Хай вони в пеклі загинуть.
Зброю Ти їх остуди,
Більше не мала щоб сили.
Нам ще ростити сади
І доглядати могили.
Плач виривається з вуст,
Душу шматують прокльони.
Птахом під плечі обрус,
Бо закривавлений воїн.
В очі йому не дивись,
Тільки закрий їх рукою.
Вже відлітає увись
Руслом ріки він святої.

* * *

Гординя породжує лиш порожнечу
І порожньо в простір словами дзвенить.
Ти будеш ламати на Трійцю ще клечань,
Складатимеш в пазуху зоряний цвіт.